

ENTREVISTA

Sergi Sol

COL-LABORADOR D'ORIOI JUNQUERAS

Home-pont “Oriol Junqueras sempre ha entès que el que calia era confiar en la gent d'Esquerra Republicana a Mallorca” **Catalanisme** “Junqueras diu que no és nacionalista, que és bàsicament un republicà i un demòcrata, que ‘està’ independentista”

“El nacionalisme empetteix l'ANC”

ANTONI TROBAT
PALMA

Sergi Sol (Barcelona, 1970) és un dels col·laboradors més estrets d'Oriol Junqueras. Ahir va ser a Palma presentant *Fins que siguem lliures* (Ara Llibres), un retrat de la figura de l'exvicepresident de la Generalitat, el seu pensament i el darrer cicle polític en perspectiva republicana. Un acte que va esdevenir un homenatge al pres polític.

Com explicariu què va passar l'octubre de 2017 a Catalunya a un ciutadà de les Balears no sobiranista?

El referèndum d'autodeterminació va ser una mobilització netament pacífica, transversal i democràtica. El 3 d'octubre, Margarita Robles, del PSOE, va comparèixer per reprendre Soraya Sáenz de Santamaría per la violència policial. Borrell ara ho nega. Però l'actuació de l'Estat va ser una aberració contrària als drets civils i humans bàsics.

Per al mallorquinisme, Junqueras és un home-pont. El primer dirigent d'ERC que “pacífica” les relacions amb el món del PSM i del que ara és MÉS. Colom, Carod-Rovira i Puigercós no ho aconseguiren. Junqueras sempre ha entès que el que calia era confiar en la gent d'Esquerra Republicana a Mallorca. En això ha estat clau una persona com Joan Llodrà. El seu bon tarannà i l'experiència municipalista a Manacor amb la gent de MÉS han fet possible els acords que l'esquerra sobiranista mallorquina necessitava i que Junqueras ha vist amb màxima complexitat.

De fet, “pont”, usat com a adjectiu, és un terme constant que plana al vostre llibre.

Ell és un pont. Un humanista cristià que s'entén amb agnòstics i ateus i un independentista no nacionalista que suma molts catalans progressistes castellanoparlants al carro de la República Catalana com ningú no ho ha fet abans. Se sent molt còmode amb la idea fundacional d'ERC, un partit de les classes populars catalanes que funden un irredemptista com Francesc Macià i un advocat sindicalista que venia de la tradició federalista com Lluís Companys. A ell li agrada recordar que molta militància d'ERC dels anys trenta era catòlica i afiliada al sindicat anarquista CNT. Catalunya és això. Aquesta mescla.

Sergi Sol va ser ahir a Palma per presentar el llibre *Fins que siguem lliures*. ISMAEL VELÁZQUEZ

Insistiu molt que Junqueras no té interès en el catalanisme lingüísticament més identitari. Ans al contrari. “La Catalunya pura és enemiga de la Catalunya lliure” és un aforisme del professor Joan Manuel Tresserras que citau.

Junqueras diu que ell no és nacionalista. Que és bàsicament un republicà i un demòcrata. Que “està” independentista. El que fa especial Junqueras és que aterra el que Carod-Rovira o Tresserras havien teoritzat: ser més nacionals que nacionalistes. Com diu el seu amic José Rodríguez, de l'entitat de castellanoparlants independentistes Súmate, exmilitant del PSC de l'Hospitalet, “Junqueras representa un nou catalanisme que supera les barreres identitàries i l'*statu quo* i que entén que la realitat és complexa, no binària, i que el que cal és evitar negar la identitat lingüística, com fa l'Estat espanyol”. Com a batle de Sant Vicenç dels

Referèndum “L'actuació de l'Estat va ser una aberració contrària als drets civils i humans”

Mescla “És un pont, un humanista cristià que s'entén amb agnòstics i ateus”

Horts, municipi aclaparadorament castellanoparlant, és el que posa a la pràctica. Cercar comuns denominadors que aglutinin. El problema és la distància cultural i emocional del nacionalisme tradicional amb una part del país. Artur Mas va explicar-li, a Junqueras, que al seu barri no coneixia cap votant de Podem. Sempre ho comenta amb un somriure.

Esmentau que alguns sectors de l'ANC volgueren vetar Gabriel Rufián quan, aleshores membre de Súmate, havia d'intervenir al míting de l'11-S de 2014 amb el pretext que feia servir el castellà. L'ANC és un moviment social democràtic ple de persones maques, però força nacionalista. El nacionalisme, que sempre havia estat autonomista i s'ha fet independentista i republicà fa quatre dies, pesa, encara. Crec que el nacionalisme empetteix l'ANC.

Molts dels que defensen la posició que comentau, bàsicament el món convergent, són ferotgement partidaris del “mantra” de la “llista única”. A Mallorca aquest discurs no és aliè.

Empíricament està provat, i Junqueras ho ha defensat amb fermesa, que el que suma són llistes separades. La llista única el que fa és reforçar una política de blocs que polaritza. Ens cal buscar que l'independentisme sigui homogeni al territori. Per exemple, a Santa Coloma, una ciutat de 120.000 habitants, ERC no hi ha obtingut mai representació. Berga, la Cerdanya, el Ripollès, el Pla de l'Estany, on som hegemònics, no arriben, sumats, al total d'habitants de Sant Coloma. Què toca, idè? Entrar amb força a Santa Coloma, encara que es perdi pes a la resta del país. A les últimes eleccions ERC sola va treure més vots que Junts pel Sí als anteriors comicis. Està tot dit.

Junqueras, des de la presó, parla d'amor i de buscar allò comú.

El meu besoncle, Mario, republicà abrandat, va morir a la batalla de l'Ebre. La meua àvia Neus era una dona humil, de classe baixa i de nació oprimida, que mai va parlar d'independència ni va llegir poesia, perquè era quasi analfabeta, però que deia que “Macià volia que els catalans tinguessin una caseta i un hortet”. A l'actual Catalunya hi ha més Neus que Marios. L'estratègia futura s'ha de bastir pensant, sobretot, en elles. —

Junquerisme

L'assaig de Sol, que va per la cinquena edició i aviat sortirà en castellà, és, més enllà d'una síntesi de la intrahistòria del que ha passat a Catalunya els darrers dos anys, una reivindicació de l'ideari “junquerista”. Qui hi busqui misèries o anàlisis a curt termini sobre els judicis no hi trobarà gran cosa. Per contra, deixa entreveure les línies mestres estratègiques del projecte del centreesquerra republicà i sobiranista del futur. El Junqueras intel·lectual i humanista hi guaita un poc, també.

